

Sygn. akt V GC 541/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2014 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata DOWHANYCZ - TUROŃ
Protokolant:	protokolant Piotr Stolp

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2014 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa Firma (...) Sp. z o.o. w J.

przeciwko K. W.

o zapłatę 537,30 zł

na skutek sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 05.09.2013 r. sygn. akt V GNc upr 1445/13, który utracił moc w całości

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 537,30 zł (pięćset trzydzieści siedem złotych trzydzieści groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.06.2013r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,00 zł tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 180,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt V GC upr 541/13

UZASADNIENIE

Firma (...) Sp. z o.o. w J. reprezentowana przez radcę prawnego w pozwie skierowanym przeciwko **K. W.** prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą PPUH (...) wniosła o zasądzenie kwoty 537,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18.06.2013 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania sądowego wg norm przepisanych i tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podniosła, że pozwany dnia 03.06.2013 r. zamówił e-mailem silnik wycieraczek. Powódka wykonała zamówienie i dnia 05.06.2013 r. poinformował pozwanego o miejscu odbioru towaru. Pozwany jednak towaru nie chciał odebrać twierdząc, że odstępuje od umowy bowiem zamawiał inny towar. Powódka uznała odstąpienie od umowy jako bezskuteczne i dnia 10.06.2013 r. wystawiła pozwanemu i przesłał przesyłką poleconą fakturę VAT na kwotę 537,30 zł. Podkreśliła, że pozwany nie uścił ceny wskazanej na fakturze VAT stąd został wezwany do zapłaty. Wezwanie okazało się bezskuteczne.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział V Gospodarczy w sprawie V GNc 1445/13 upr w dniu 05.09.2013 r. wydał **nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym** zgodny w żądaniem pozwu.

W **sprzeciwie** od w/w nakazu zapłaty (k.33) pozwany zaskarżył to orzeczenie w całości wnosząc o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazał, że powódka sprowadziła część niezgodną z zamówieniem i dlatego nie chciał jej odebrać. Podał, że na wezwanie do zapłaty odpowiedział w formie pisemnej i nie otrzymał spronej faktury VAT.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty (k.47) powodowa spółka podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Strony są przedsiębiorcami. Powód działa w formie spółki kapitałowej natomiast pozwany prowadzi działalność gospodarczą w oparciu o wpis do ewidencji działalności gospodarczej.

(informacja z KRS k.9-16, bezsporne)

W dniu 03.06.2013 r. pozwany zwrócił się do powoda w formie e-maila z wskazując, że „potrzebuje silniczka wycieraczek do (...) i prosi o podanie cen dla klienta i dla niego +dostępność.”

W odpowiedzi z tego samego dnia na tą wiadomość zatrudniona w powodowej spółce (...) napisała, że „do tego modelu silnik wycieraczek kosztuje detal brutto 597 zł dla Was 10% rabatu dostępna 1 szt z Polski – 2 dni, lub Niemcy –ok. 6 dni roboczych”.

Pozwany w odpowiedzi na w/w wiadomość napisał : „Silnik wycieraczek kosztuje detal brutto 597 zł – proszę o zamówienie i podanie na kiedy może być ta część.”

Powodowa spółka sprowadziła żadaną przez pozwanego część zgodnie ze złożonym zamówieniem i dnia 05.06.2013 r. w formie e-maila zaprosiła go po jej odbiór.

Pozwany w dniu następnym w e-mailu wskazał, że odstępuje od umowy zawartej dnia 03.06.2013 r. zgodnie z ustawą z dnia 02.03.2000 r. rozdział 1 art.2.

Powodowa spółka w reakcji na w/w e-maila odpisała, że ustawa na którą powołał się pozwany nie ma zastosowania, jego odstąpienie od umowy jest bezskuteczne oraz , że pocztą zostanie pozwanemu dostarczona faktura za zamówioną część i wnosi o jej zapłatę.

Dnia 10.06.2013 r. powodowa spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 537,30 zł z terminem płatności 17.06.2013 r. i przesała ją listem poleconym do pozwanego. Pozwany nie odebrał tego listu.

W dniu 24.06.2013 r. powodowa spółka wystosowała do pozwanego wezwanie do zapłaty na kwotę dochodzoną pozwem. Pozwany ustosunkował się do wezwania pisemnie.

(korespondencja e-mail stron k. 17-21,37-39, faktura VAT k.22-23, , wezwanie do zapłaty k.24-25, pisma pozwanego k.40-41, zeznania świadka D. L. k.58v)

Sąd zważył, co następuje :

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powódka w całości dowiodła w niniejszym postępowaniu za pomocą dowodów z dokumentów i zeznań świadka zasadność swojego roszczenia. Wypełniła zatem nałożony nań dyspozycją art. 6 k.c. obowiązek dowodowy. Zgodnie bowiem z tym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Dowody z dokumentów zaoferowane przez strony były spójne, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności, zresztą nie czyniły tego również strony. Ich treść odpowiadała zatem prawdzie. Również zeznaniom

świadka D. L. Sąd przydał walor wiarygodności. Świadek w sposób obiektywny i rzeczowy opisała zarówno współpracę stron, jak i zachowanie pozwanego. Treści przesłuchania pozwanego była spójna z dowodami z dokumentów.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, że strony w zakresie działalności swoich przedsiębiorstw zawarły ze sobą umowę sprzedaży. Powódka oczekując w zamian zapłaty stosownej ceny przeniosła bowiem na pozwanego własność towaru wskazanego na spornej fakturze VAT i gotowa była wydać go pozwanemu, a on niewątpliwie nie chciał go odebrać. Jak zaś stanowi art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

Istotne przy tym jest, że pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty twierdził, że powódka sprowadziła część niezgodną z zamówieniem i dlatego nie chciał jej odebrać. Z twierdzeniami tymi nie sposób się zgodzić, albowiem przeczy im zaistniały w niniejszej sprawie stan faktyczny. Zważyć bowiem trzeba, że w złożonym dnia 03.06.2013 r. zamówieniu wyraźnie wskazał, że zamawia silnik wycieraczek za kwotę brutto 597 zł. Takowy właśnie silnik został przez D. L. sprowadzony i pozwanego zaproszono do jego odbioru. Pozwany jednak towaru odebrać nie chciał. Zatem nie wykonał swoich obowiązków umownych. Miał obowiązek odbioru zamówionego towaru, zresztą do tej pory towar ten oczekuje u powódki na odbiór.

Pozwany uzasadniał prawo odstąpienia od umowy treścią art.2 ustawy z dnia 02.03.2000 r. Rzeczony akt prawny to ustawa o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny a jej art. 2 stanowi w ustępie 1, że konsument, który zawarł umowę poza lokalem przedsiębiorstwa, może od niej odstąpić bez podania przyczyn, składając stosowne oświadczenie na piśmie w terminie dziesięciu dni od zawarcia umowy. Do zachowania tego terminu wystarczy wysłanie oświadczenia przed jego upływem. Istotne jednak jest, że ustawa ta nie miała zastosowania w niniejszej sprawie. Jej przepisy bowiem stosuje się do tzw. sprzedaży konsumenckiej a nie do sprzedaży pomiędzy przedsiębiorcami – jaka miała miejsce w niniejszej sprawie. Zgodnie zaś z art. 22¹ k.c. za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku.

Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia następnego po upływie terminu płatności faktury załączonej do pozwu albowiem był to dzień wymagalności tego roszczenia. Jak bowiem stanowi art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z § 2 tegoż przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (...).

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stanowiącego o obowiązku uiszczenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przez stronę przegrywającą spór, co w niniejszym postępowaniu obowiązywało pozwanego do ich uiszczenia. Wysokość zasądzonych w punkcie II wyroku kosztów opiewała na łączną kwotę 227,00 zł albowiem powódka uiszczała inicjując niniejsze postępowanie opłatę od pozwu w kwocie 30,00 zł, natomiast na podstawie § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) koszty te wynosiły 180,00 zł, zaś opłata skarbową od pełnomocnictwa opiewała na 17 zł.